

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

8. června 2014

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: SOUDCŮ 4-5, IZAJÁŠ 32, JAKUB 2

JAK SE BŮH CHOVÁ KE SVÝM DĚTEM

Dnešní nabádání pochází z listu Jakubova. Tématem, kterým je protkán celý list, je protiklad mezi "rozhodným" Bohem a Jeho „rozpolcenými“ dětmi. Celá Bible je určena k tomu, aby změnila naše lidské uvažování a přiměla nás myslet jako Bůh, což nám umožní jednat jako Bůh. Jakub se soustředí právě na toto téma, které ve zbytku Písma není tak výrazné, ač je neustále přítomné.

V **Jakubovi 1:5** čteme: „*Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána.*“ Slovo „bez výhrad“ je překladem řeckého slova „haplos“, což znamená „štědře a rozhodně“. Zde vidíme dva důležité aspekty Boží povahy: 1) když dává, nešetří a 2) má vždy na mysli jediný cíl, jímž je spása všech, kdo se bojí Jeho jména. Tento protiklad je zřetelný ve **verši 8**: „*muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí.*“

Protože Bůh je „rozhodný“, je stálý a naprosto spolehlivý; Izajáš o Bohu zaznamenává tato slova: „*Slyšte mě, dome Jákobův, všichni, kdo jste zůstali domu Izraelovu, vy, kteří jste chováni již od života matky, od matčina lůna na rukou nošení: Já sám až do vašeho stáří, až do šedin vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponesu, budu vás nosit a zachráním. Komu mě připodobníte, a s kým mě srovnáte, komu mě přirovnáte, abychom si byli podobní?*“ (**Izajáš 46:3-5**).

Bůh dává všem lidem bez výhrad (**Jakub 1:5**), ale Jakub v kapitole 2 popisuje způsob, jakým se někdy chovají lidé: „*Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem a v nádherném oděvu. Přijde také chudák v ošumělých šatech. A vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu: Posad' se na tomto čestném místě, kdežto chudému řeknete: Ty postůj tamhle, nebo si sedni tady na zem. Neděláte tím mezi sebou rozdíly a nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně?*“

V kapitole 3 Jakub mluví o jazyku: „*Ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to zlo, které si nedá pokoj, plné smrtonosného jedu. Jím chválíme Pána a Otce, jím však také proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě. Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratří moji*“ (**verše 8-10**).

V kapitole 4 Jakub ukazuje, že není možné být přítelem Boha a zároveň přítelem „světa“: „*Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím*“ (**verš 4**).

V kapitole 5 Jakub hovoří o pozemském bohatství – je pomíjivě: „*A nyní, vy boháči, plačte a naříkejte nad pohromami, které na vás přicházejí. Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je moly rozežráno, vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Nashromáždili jste si poklady – pro konec dnů.*“ V kapitole 2 opět praví: „*Poslyšte, moji milovaní bratří: Cožpak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a stali se dědici království, jež zaslíbil těm, kdo ho milují?*“ (**verš 5**).

Božím záměrem je naplnit zemi Jeho slávou a toho bude dosaženo shromážděním věrných všech dob při vzkříšení a proměnou jejich povahy díky Jeho milosti, pokud budou při Soudu shledáni hodnými. Obdrží tělo jako má Ježíš Kristus, oslavené nesmrtelné tělo. Budou žít a kralovat s Pánem slávy a učit smrtelníky spravedlivým Božím zákonům. Daniel říká: „*Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze. Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy*“ (**Daniel 12:2-3**) a Izajáš dodává: „*... v bezpečných příbytcích, v klidných místech odpočinku*“ (**Izajáš 32:17-18**).

Svatí, kteří „žijí a kralují“ s Ježíšem, v onom čase obdrží oslavené tělo, ale jejich charakter se mění již v době, kdy jsou smrtelnými bytostmi; pro nás to znamená nyní. Vracíme se k tématu Jakuba, podle něž rozhodný Bůh mění naše smýšlení. Mojžíš popisuje našeho rozhodného Boha takto: „*Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost našemu Bohu! On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý*“ (**Deuteronomium 32:3-4**). Je naprosto spolehlivý, nikdy nechybuje a vše, co dělá, je správné. Tak dosáhne svého záměru naplnit celou zemi svou slávou.

Nikdy nemůžeme těchto ctností nabýt dokonale, ale musíme se snažit. Přirozenost, kterou máme v sobě, je často v rozporu s Bohem; jsme „rozpolcení“, děláme chyby a někdy se dopouštíme zlých činů. Musí se změnit naše povaha. Bůh někdy utváří náš charakter prostřednictvím utrpení. Žalmista říká: „*Dokud jsem se nepokořil, bloudival jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl*“ (**Žalm 119:67**) a dále: „*Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením*“ (**verš 71**). A znovu: „*Hospodine, vím, že tvé soudy jsou spravedlivé, pokořils mě pravdou*“ (**verš 75**).

Bůh nám neukládá zkoušky proto, že by si snad užíval naše trápení; Izajáš hovoří o tom, jak se Bůh choval k národu Izraele: „*Každým jejich soužením byl sužován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval; svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné. Oni se však vzpírali a trápili jeho svatého ducha, proto se jim změnil v nepřítele, sám bojoval s nimi*“ (**Izajáš 63:9-10**). Snažil se je změnit, byli však svéhlaví a odmítali se napravit, a proto je nakonec zničil.

Jakub říká: „*Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků*“ (**kapitola 1:2-4**). Ve 2. kapitole uvádí příklad Abrahama: „*Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo: Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost a byl nazván „přítelem Božím“. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry*“ (**kapitola 2:21-4**).

Abraham věřil Božím slibům, ale jeho víra musela být zkoušena a prověřena, a to zahrnovalo utrpení. Jeho zkouška byla podle lidských měřítek krutá, musel obětovat svého syna (předzvěst toho, co musel učinit Bůh), ale díky své víře věděl, že ho Bůh vzkřísí z mrtvých. „*Abraham věřil, a proto šel obětovat Izáka, když byl podroben zkoušce. Svého jediného syna byl hotov obětovat, ačkoli se mu dostalo zaslíbení a bylo mu řečeno: Z Izáka bude pocházet tvé potomstvo. Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení*“ (**Židům 11:17-19**).

Nikdo od nás neočekává, že vydržíme takovou zkoušku jako Abraham, ale jsme zkoušeni a prověřováni různými způsoby a všechny tyto zkoušky nezbytně zahrnují utrpení. „*Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval?*“ (**Židům 12:7**). Bůh, který je „rozhodný“, své syny a dcery trestá pouze s cílem vytříbit jejich charakter a umožnit jim tak, aby žili a kralovali s Jeho jediným zplozeným Synem, jenž byl rovněž zdokonalen skrze utrpení.